

[Udenrigsministeren.]

den fremtidige udvikling i Mellemøsten, et område, som geografisk, kulturelt, historisk og økonomisk med mange bånd er knyttet til Vesteuropa. Derfor støtter Danmark aktivt bestræbelserne for i en fortsat dialog med Mellemøstens lande at finde frem til sådanne berøringsflader og naturlige samarbejdsrammer, som netop vil kunne bidrage til den stabilisering af udviklingen i Mellemøsten, som må være det endelige mål for de nu pågående politiske mæglingsbestræbelser.

I denne forbindelse er det væsentligt at holde sig for øje, at den konflikt, som nu gennem mange år har hærget i Mellemøsten, også har karakter af en social konflikt: så længe der mellem regionens lande består dybe kløfter i henseende til velstand, teknologisk udvikling og uddannelsesniveau, vil regionen rumme spændinger, der når som helst kan føre til åbne konflikter.

Det må være en naturlig dansk bestræbelse i europæisk regie at yde et bidrag til en udjævning af sådanne modsætninger.

Der er ikke efter regeringens opfattelse nogen modsætning mellem en helhjertet støtte til de amerikanske bestræbelser for at tilvejebringe en varig og afbalanceret fred i Det mellemste Østen og Det europæiske Fællesskabs bestræbelser for på lang sigt at tilvejebringe et nært samarbejde med nordafrikanske og mellemøstlige lande. Et samarbejde, som historisk, økonomisk og geografisk kun kan forekomme naturligt, når der er tilvejebragt en stabil løsning i Mellemøsten.

Samarbejdet med udviklingslandene har gennem lang tid været og vil i måske endnu højere grad i fremtiden blive en væsentlig del af dansk udenrigspolitik.

Den sidste tids ændring i oliepriser og råvarepriser har i første omgang betydet en væsentlig ændring i de økonomiske forhold mellem forskellige landegrupper. Selv om ændringen er til betydelig ulempe for de industrialiserede lande og ganske særligt for de lande, der som Danmark ikke har blot en nogenlunde betragtelig del af sin energiforsyning eller sin råvareforsyning fra indenlandske kilder, så vil den alligevel først og fremmest være til ulempe for de udviklingslande, der ikke selv har nogen væsentlig produktion eller kan få nogen væsentlig

produktion af olie og andre råstoffer til industrien.

Den nuværende tilstand er og må efter sin natur nødvendigvis være midlertidig. Og der er derfor ikke på denne baggrund anledning til, at den i sig selv skal medføre en væsentlig reduktion af de industrielle landes bidrag til udviklingen i udviklingslande med eller uden egne ressourcer af råstoffer og energi.

Indtil en mere varig løsning er fundet og i lyset af de i forvejen meget anstrengte økonomiske forhold i Danmark, vil regeringen bestræbe sig for at fastholde det hidtil opnåede niveau for hjælp til udviklingslandene og at videreføre allerede påbegyndte opgaver, også selv om den nuværende tilstand gør det vanskeligt.

Regeringen har med beklagelse måttet foretage en mindre nedsættelse af stignings-takten i de danske bevillinger til udviklingshjælp, men vi har søgt at gøre det på en måde, der ikke anfægter hverken princippet eller målsætningen. Og den samlede nedsættelse vil nu i bevillinger andrage 30 mill. kroner, hvortil kommer en nedsættelse på 27,5 mill. kroner i tilskuddet til industrialiseringsfonden for udviklingslande.

Mens vi venter på en afklaring på længere sigt og efter bedste evne fortsætter arbejdet inden for de gældende rammer, er det også ønskeligt at få en drøftelse af, hvorledes samarbejdet mellem de industrialiserede lande og udviklingslandene bør udvikle sig.

Det er ikke et behov, der alene skyldes de afgørende økonomiske ændringer mellem landegrupperne, det skyldes også erfaringer fra det hidtidige bistandsarbejde og udviklingslandenes egne synspunkter.

Uden at ville foregribe en mere grundig drøftelse af disse spørgsmål skal jeg blot ved denne lejlighed pege på, at der gennem lang tid har været betydelig interesse i mange udviklingslande og måske særlig i de lande, der allerede har gennemløbet en vis udvikling, for at få bistandsarbejdet omorganiseret til en mere forpligtende form for samarbejde mellem ligestillede parter.

Det er en tanke, som vi bør overveje, og som i øvrigt også indgår i drøftelserne inden for EF om det fremtidige samarbejde med udviklingslandene.

Indirekte rejser et sådant ønske fra visse udviklingslande imidlertid nogle spørgsmål, som vedrører vigtige principper i bistands-